

РЕШЕНИЕ

№ 3495

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 12.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **8836** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Х. А. К., чрез адв. Р. Р., САК, със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Решение № ПИ – 287/20.08.2020г. на директора на ТД на НАП – С..

С решението е оставена без уважение жалба на [фирма] с вх.№ 53 – 06 – 5644#1/12.08.2020г. срещу мълчалив отказ по заявление за погасяване по давност на задължения по изпълнително дело №22150045818/2015г.

С жалбата се иска отмяна на решението и на отказа за отписване на задълженията като погасени по давност като незаконосъобразни. Посочва се, че вземанията са имуществени санкции по 4 наказателни постановления, които не подлежат на принудително изпълнение, на основание чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал.1, т. 5 от НК, тъй като от датата на извършване на административните деяния на 08.12.2014г. са изтекли повече от четири години и шест месеца. В хода на съдебното производство доводите се поддържат в писмена молба. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Е. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Счита, че давността не е изтекла. Представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата от административното производство и събраните в хода на съдебното производство доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна, пред компетентния административен съд, по предвидения в закона процесуален ред.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От фактическа страна се установява, че административното производство е започнало по заявление на [фирма] за отписване като погасени по давност на част от публичните вземания по изпълнително дело №22150045818/2015г., на вземанията за имуществени санкции, главница и лихви по НП № 23 – 000040/08.12.2014г. от 2000 лева главница и 2193.21 лева лихви, по НП № 23 – 000041/08.12.2014г. от 2000 лева главница и 2193.21 лева лихви, по НП № 23 – 000416/08.12.2014г. от 2000 лева главница и 2193.21 лева лихви и по НП № 23 – 000417/08.12.2014г. от 2000 лева главница и 1978.67 лева лихви.

С разпореждане № С200022 – 137 – 0006013/07.07.2020г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е постановен отказ за отписване на тези задължения по изпълнително дело № 22150045818/2015г.

При обжалване по административен ред отказът е потвърден с Решение №ПИ – 287/20.08.2020г. на директора на ТД на НАП – С..

Видно от административната преписка, вземанията са по 4 НП, влезли в сила на 24.02.2015г., за нарушения, извършени на 08.12.2014г.

С писмо изх. № 221061/06.11.2015г. до ТД на НАП – С. НП № 23 – 000040/08.12.2014г., НП № 23 – 000041/08.12.2014г. и НП № 23 – 000416/08.12.2014г. са изпратени за принудително събиране.

С разпореждане № [ЕГН]/000002/17.11.2015г. вземанията по НП №23 – 000040/08.12.2014г., НП № 23 – 000041/08.12.2014г. и НП № 23 – 000416/08.12.2014г. са присъединени за събиране по изпълнително дело №22150045818/2015г.

По делото не се съдържат данни за изпращане на НП № 23 – 000417/08.12.2014г. за събиране на вземанията и за присъединяването им към изпълнителното дело.

Правилата за изпълнение на административното наказание „глоба“ следва да се считат за съответно приложими и за административното наказание „имуществена санкция“. В случая относими са разпоредбите за давност за изпълнение на наложените наказания, а не за давност за административно-наказателно преследване, доколкото НП са издадени и са влезли в сила.

Съгласно чл. 82, ал.1, б. а от ЗАНН, административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба, като съгласно ал. 3, независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба обаче, предходната алинея не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането и в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство.

В случая за събиране на имуществените санкции е образувано изпълнително производство по изпълнително дело № 22150045818/2015г. Вземанията по НП № 23 – 000040/08.12.2014г., НП № 23 – 000041/08.12.2014г. и НП № 23 – 000416/08.12.2014г. са присъединени за събиране по изпълнително дело №22150045818/2015г. и подлежат на принудително изпълнение.

Съгласно ТР №2/2017г. по ТД №3/2016г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл. 82, ал.4

ЗАНН изключва приложението само на чл. 82, ал.3 ЗАНН. Тя не изключва приложението на чл. 82, ал.2 ЗАНН, който предвижда прекъсването на давността с всяко действие, предприето за изпълнение на наказанието, нито правилото, че след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Неприложимостта на чл. 82, ал.3 ЗАНН обаче не е достатъчно основание, за да се приложи давността по чл.171, ал.1 ДОПК.

След като се налага прилагане по аналогия, и то във връзка с наказание, това означава, че приложение ще намери чл. 82, ал.1 б. „а” ЗАНН и новата давност, която започва да тече след прекъсване на давността поради предприемане на действия по изпълнение на административното наказание, ще е отново две години.

Срокът по чл. 171, ал.1 и ал. 2 от ДОПК не би следвало да намери приложение за глобата и поради това, че в общия случай той започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. При данъците, таксите, осигурителните вноски, митните сборове задължението за внасяне в бюджета възниква въз основа на закона, което обяснява и защо определянето на началния момент, в който започват да текат давностните срокове, няма връзка с евентуална ревизия и издаден ревизионен акт. Ето защо сроковете по чл. 171 ДОПК са достатъчно дълги, така че да гарантират събираемостта на вземанията и интереса на фиска, дори ако се наложи провеждане на административно производство за установяване на публичното вземане.

При глобата обаче определянето на толкова дълги давностни срокове не е оправдано, според ВАС на РБ. Задължението за плащане на глобата не възниква по силата на закона, а в резултат на проведено административно-наказателно производство и след влизане в сила на наказателното постановление. Давностните срокове за изпълнение текат от влизане в сила на наказателното постановление.

Според ТР №2/2017г. по ТД №3/2016г. на ВАС на РБ давността по ЗАНН е специална спрямо тази по ДОПК и чл. 171 от ДОПК е неприложим. НП са влезли в сила на 24.02.2015г., действия по изпълнение са предприети на 17.11.2015г. с разпореждането за присъединяване на вземанията в изпълнителното производство. Други действия, които да прекъсват давността в изпълнителното производство не са предприети до 17.03.2018г., когато е издадено ПНОМ. Давността обаче е изтекла на 18.11.2017г. и вземанията са погасени.

По изложените съображения, жалбата е основателна и доказана и следва да бъде уважена. Отказът за отписване на вземанията като погасени по давност следва да се отмени, а преписката да се върне на главен публичен изпълнител при ТД на НАП– С. за отписване на вземанията по НП № 23 – 000040/08.12.2014г., НП №23 – 000041/08.12.2014г. и НП № 23 – 000416/08.12.2014г. по изпълнително дело №22150045818/2015г., главница и лихви като погасени по давност.

Предвид изхода на правния спор и разпоредбата на чл. 161, ал.1 от ДОПК, на жалбоподателя се дължат разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в минимален размер от 500 лева по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, договорено и платено и 50 лева платена държавна такса. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, размерът е минималния по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ – 287/20.08.2020г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него разпореждане № С200022 – 137 – 0006013/07.07.2020г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за отказ за отписване по изпълнително дело № 22150045818/2015г. на вземания по НП № 23 – 000040/08.12.2014г., НП № 23 – 000041/08.12.2014г. и НП № 23 – 000416/08.12.2014г., главница и лихви.

ИЗПРАЩА административната преписка на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за отписване по изпълнително дело №22150045818/2015г. на вземания по НП № 23 – 000040/08.12.2014г., НП № 23 – 000041/08.12.2014г. и НП № 23 – 000416/08.12.2014г., главница и лихви като погасени по давност.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – ТД на НАП - С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Х. А. К. сума в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева, представляваща съдебни разноси.

Съдебното решение е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: